

Dante 750

Nagy évfordulót ünnepelhetünk ebben az évben: 750 éve, 1265 májusában, a reneszánsz hajnalán született Firenzében Dante Alighieri, minden idők egyik legnagyobb költője. Főművében az Isteni Színijátékban nemcsak a legkülönfélébb embertípusokat, sorsokat vonultatta fel a Pokol, a Purgatórium és a Paradicsom őket megillető helyén, hanem olyan víziót alkotott a földi és a földöntúli világról, amelyet egy természettudós, nevezetesen csillagász szeme láthatott csak. Ponori Thewrewk Aurél úttörő munkájából, a Dante-tanulmányból tudhatjuk, hogy Dante nemcsak az Isteni Színijátékban, hanem egész életművében egy csillagász, méghozzá korának legfejlettebb ismereteivel rendelkező csillagász szemével nézte a kozmoszt, a csillagok fényét és a Paradicsom egéből a parányi,

gömb alakú (!) Földet is, mint egy űrutazó. Művébe olyan csillagászati utalásokat rejtett és időmeghatározásokat írt bele, amelyeket csak az értők tudtak követni – még az őt napjainkig kommentáló irodalmárok sem. A csillagok és planéták fényének és színének sokféleségét, játékait olyan precíz megfigyelések alapján, olyan érzékletesen és költői erővel írta le, hogy nyugodtan nevezhetjük őt a fény költőjének, mint ahogy a Paradicsom XXXIII-ik, utolsó énekéből is kiderül ez. Mi mást idézhetnénk tőle a Fény Évében, ha nem ezt az éneket? Itt persze már nem a csillagok fényéről, hanem Isten, az isteni szeretet fényéről van szó, amely beragyogja a teremtett világot, és „mozgat napot és minden csillagot”.

Székács Vera

